

Prelatovo pismo (prosina 2013.)

Polazna točka se sastoji u potpunom uvjerenju da u Crkvi imamo puninu sredstava za posvećivanje koja nam je ostavio Isus Krist. Među ostalim ističu se primanje sakramenata, ispunjavanje zapovijedi Božjih i Crkvenih, kao i molitva, kako to stoji u pobudnici Lumen fidei.

3.12.2013.

Predragi! Neka mi Isus čuva moje kćeri i sinove!

Rimski Prvosvećenik je zaključio Godinu vjere. U tom vremenu smo uz pomoć Božju nastojali uvećati tu teološku krepost, korijen kršćanskoga života, usrdno moleći Gospodina: *adáuge nobis fídem!*^[1] Uvećaj nam vjeru, a s njom nadu i ljubav, kao i pobožnost. Sada, nakon što su prošli ti mjeseci milosti, uz primljeni poticaj nastojimo truditi se da nastavimo hodati dan za danom na stazi koja nas vodi u Nebo. Utječimo se Presvetoj Djevici Mariji, Učiteljici vjere i prisnosti s Bogom kako bi naše želje za vjernošću prema njezinom Sinu i Crkvi opet bile djelotvorne.

Dokumenti učiteljstva Crkve – najnovija je pobudnica *Lumen fídei* – izložili su dva bitna obilježja koji su na početku vjere, onako kako nam to obrazlaže Novi zavjet. Ako s jedne strane sveti Pavao tvrdi da *fides ex auditu*^[2], da vjera potječe od slušanja Riječi Božje koja se čita i

čuva u Crkvi, s druge strane sveti Ivan nas upoznaje s tim da Isus Krist, utjelovljeni Sin Božji, *svjetlo istinsko koje prosvjetljuje svakog čovjeka dođe na svijet*[3], dajući mu sposobnost da spozna otajstva skrivena u Bogu. Svjetlo i riječ, riječ i svjetlo, definiraju dakle nerazdvojive aspekte vjere koju ispovijedamo. Stoga **je hitno obnoviti svjetli značaj svojstven vjeri, jer ako se ugasi njezin plamen, sva ostala svjetla slabe**[4]. Zahvalimo Bogu iz sveg srca, kćeri i sinovi moji, na toj vatri koju Duh Sveti, služeći se Crkvenim učiteljstvom i životom svetaca, postojano u nama pali: žarko je prihvatimo i prepustimo se vodstvu Tješitelja u svojem svakodnevnom životu.

Sredinom prošlog mjeseca održao se u Rimu kongres „Sveti Josemaría i teološka misao“. Analiziralo se kako propovijedanje i svjedočanstvo svetaca pridonose nova svjetla za

produbljivanje u vjeri i shodno tome produbljivanju u znanstvenom razlaganju nauka. Taj kongres je bio još jedna prilika da se u teološkom okružju još više šire posebne crte poruke koju je naš Otac od Boga primio 2. listopada 1928., sa zadatkom da ih prenese kršćanima, posebno onima koji se nalaze usred obiteljskih, profesionalnih, socijalnih i ostalih aktivnosti svakodnevnoga života.

Prošlih mjeseci sam razlagao vjerske istine koje su sadržane u Vjervanju. Sada vam želim pomoći, kao i sebi, da izvučete zaključke koji ovom krepošću trebaju prožeti naš život u slijedećim mjesecima. To znači dublje shvatiti kako se vjera mora primijeniti u svakodnevnom ponašanju, na način da ona stvarno osvjetli naš razum, ojača volju i zapali srce kako bismo unijeli spoznaju i ljubav Božju u svoje ponašanje i u ponašanje svih ljudi.

Polazna točka se sastoji u potpunom uvjerenju da u Crkvi imamo puninu sredstava za posvećivanje koja nam je ostavio Isus Krist. Među ostalim ističu se primanje sakramenata, ispunjavanje zapovijedi Božjih i Crkvenih, kao i molitva, kako to stoji u pobudnici *Lumen fidei*.

Sakramenti su djelovanje Krista kojim njegovo Presveto Čovještvo, proslavljeno u Nebu, dolazi u neposredan i direktan kontakt s dušama kako bi ih posvećivalo. Osim toga Duh Sveti također ima i druge putove, koji nama nisu poznati, a kojima vodi ljude. Ipak, Papa primjećuje da je **naša kultura izgubila osjećaj za Božju prisutnost i aktivnost u našem svijetu. Mi mislimo da se Bog može naći na nekoj drugoj razini postojanja, udaljenoj od naše svakodnevnice. No da je doista tako njegova ljubav ne bi mogla učiniti ono što je učinila**[5].

Pogledajmo nauk svetoga Josemarije koji je on postavio već u svojoj mladosti kada je pisao: ***Potrebno je uvjeriti se da Bog stoji neprestano uz nas. – Živimo kao da bi Bog bio tamo daleko, gdje zvijezde sjaju i nemamo na umu da isto tako stoji uvijek uz nas. I stoji kao ljubazan Otac – svakoga od nas voli više nego što sve majke svijeta mogu voljeti svoju djecu – pomažući nam, nadahnjujući nas, blagoslivljajući... i opraštajući. (...). Potrebno je da se napijemo i zasitimo istinom da je Gospodin Otac, i te kako naš Otac, koji stoji uz nas i na nebesima***[6].

To se posebno ispunja kada primamo sakramentalno održavanje i Euharistiju. Pokrenuti čvrstom vjerom koje li sigurnosti u oprostenu i blizini Našega Gospodina, koji mir se izliva na dušu i kako smo sposobni da tu vedrinu širimo na svoju okolinu! Stoga se neću nikad

umoriti tražiti da svaki put kada idemo sakramentima činimo to u potpunoj sigurnosti da nas Duh Sveti po Isusu Kristu vodi prema ljubavi Očevoj.

Unesimo te misli u vlastitu unutarnju borbu. Možemo biti sveti, moramo biti sveti, usprkos svojim manama i svojim padovima, jer Bog nas zove da uđemo u prisnost njegova božanskoga života kao njegova djeca u Isusu Kristu i pruža nam sva sredstva. Milošću sakramenata i u molitvi lakše je ispuniti zapovijedi božanskoga zakona i vjernost prema vlastitim dužnostima svakoga pojedinoga staleža. **Dekalog nije skup negativnih zapovijedi, već konkretnih uputa za izlazak iz pustinje sebičnosti i ulaska u dijalog s Bogom. Dekalog se pokazuje kao put zahvalnosti i odgovor ljubavi, moguć, jer smo u vjeri prihvatili preobražujuću moć te ljubavi**[7].

Molimo Gospodina da nam podari čvrstu vjeru koja nam daje život. Zasigurno vjerujemo u riječ Božju i divimo se dok čitamo i razmatramo Evanđelje, ali možda to ne pada duboko u našu dušu i da tako preoblikuje naše svako pojedino djelo. Kada nadode poteškoća, suhoća i otpor okoline, možda se obeshrabrimo. Ne ostaje li naša vjera kao uspavana? Zar ne bismo trebali više računati s djelovanjem Tješitelja koji boravi u duši u stanju milosti? Ne događa li se da se ponekad previše uzdamo u vlastitu snagu? Razmatrajmo promjene kod Apostola na Duhove i prepustimo se vodstvu Gospodina koji nas vodi također preko kršćanskih pobožnosti koje nam Crkva uvijek preporuča: razmatrajuće molitve, strelovitih molitava i usmenih molitava – poglavito Krunice – prikazivanja malih mrtvljenja, pažnje u ispitu savjesti, rada koji je dobro obavljen u prisutnosti Božjoj.

Naš Otac je govorio: ***Unutarnji život nije osjećaj. Kada jasno vidimo da se isplati truditi se iz dana u dan, iz mjeseca u mjesec, i iz godine u godinu, i čitav život, jer nas nakon toga očekuje Ljubav u Nebu, koliko svjetla imamo! Sve se treba smiriti, djeco moje duše. U svojoj duši treba učiniti nešto kao bazen koji sakuplja ovu milost Božju: bistrinu, svjetlo i milinu poziva. A kada nastupi tama, noć, gorkost, treba poći i baciti se u tu čistu vodu Gospodinove milosti. Premda sam u tom trenutku slijep, vidim; premda sam suh, natapa me voda koja izlazi iz Kristova Srca do vječnoga života. Tada ćemo, djeco moja, ustrajati u borbi***[8].

Tako ćemo biti sposobni da pomognemo drugim ljudima kako bi i oni neodgodivo pošli stazama vjere. Ustvari, **vjera ne gleda samo na Isusa, već gleda od Isusove točke polazišta, njegovim očima: ona je**

sudjelovanje na njegovu načinu gledanja[9]. A Gospodin je oči upravljao svakom čovjeku na kojeg je posebno mislio, kao i na mnoštvo oko sebe. Za svakoga i za sve je sišao na ovaj naš svijet, počinjući s najbližima. Tako su se ponašali prvi kršćani koji su radili na obraćenju poganskoga svijeta.

U jednom drevnom razmatranju sveti Josemaría je promatrao primjer one prve braće u vjeri: ***ljudi bez obrazovanja, koji su znali da će biti mučeni i nasilno ubijeni, ipak prihvaćaju ulogu Kristovih suradnika u spasenju svijeta i kreću u rušenje poganstva i da zemlju natope kršćanskom krvlju. Vrlo brzo će ih u propovijedanju i slavnom mučenju kojim potvrđuju propovijedanu vjeru pratiti Saul, stari progonitelj, koji je udarao onoga koji ga je dotaknuo (usp. Dj9, 5). Tamo idu svi sa svojom čistoćom da očiste prljavu i***

pokvarenu lokvu poganskoga svijeta; da se malim krepostima koje vrše - čednost, skromnost i stidljivost – bore protiv težnje za užitkom u ovom društvu (...). Ušli su u samo središte staroga svijeta: nalaze se u Rimu. Što bi oni mogli tamo ostvariti? Odgovor vidimo iz povijesti: carsko prijestolje se ruši, a danas, nakon dvije tisuće godina, Petar je i dalje Rimski biskup[10].

Također i danas, pred izazovom nove evangelizacije, moramo sačuvati vrlo živom tu istu nadu. *Non est abbreviáta manus Domini*[11], Božja se ruka nije umanjila. Ali potrebni su ljudi vjere kako bi se obnovila čuda iz Svetoga pisma. Pred nekoliko dana Papa je objavio apostolsko pismo *Evangélii gáudium*, koje se odnosi na zaključke redovne Sjednice zadnje Biskupske sinode, baš o novoj evangelizaciji. Preporučam vam taj tekst koji će vam bez ikakve sumnje

dati novo svjetlo za veći poticaj u tom velikom pothvatu.

Ne želim zaobići sljedeći 12.

prosinca, blagdan Naše Gospe

Guadalupske, spomendan kada je još jedna godišnjica božanskih riječi koje je sveti Josemaría riječima iz Svetoga pisma čuo u dubini srca godine

1931., u teškim trenucima povijesti

Djela: *inter medium móntium*

pertransíbunt aquae[12]; preko brda

će proći potoci milosti dok

prevladavaju svaku prepreku, sve

ono što se protivi Kraljevstvu Božjem

u osobnom rastu i u životu Crkve i

čovječanstva. Jer *ovo je pobjeda što*

pobijedi svijet: vjera naša[13]. Na taj

ćemo način pridonijeti ostvarenju

težnje našega Oca, koju otkrivamo u

njegovim riječima i bilješkama od

prvih trenutaka utemeljenja Opusa

Dei: ***regnare Christum vólumus!***

Hoćemo da Krist vlada.

Danas počinje vrijeme došašća, tjedana pripreme za Rođenje Gospodinovo. Dok se još jednom divimo dobroti i milosrđu našega Oca Boga koji šalje svoga Sina na svijet, ovi dani mogu nam dobro poslužiti da obnovimo svoje želje da u svakom trenutku budemo otvoreni za Božje svjetlo i riječi, prije sveka u čitanju i razmatranju Svetoga pisma.

Na trijemu ovih dana nalazi se svetkovina Bezgrešnoga Začeca Blažene Djevice Marije. Ona je učiteljica vjere, naša nada i divan primjer za ljubav prema Bogu i bližnjemu po Bogu, srcem, umom i osjećajima koji su sasvim pročišćeni u Gospodinu. Potrudimo se rado u pripremi za tu svetkovinu koja je blizu utječući se velikom djetinjom ljubavlju svojoj Nebeskoj Majci.

U toj molitvi neka bude više prostora za Crkvu i za Papu, za njegove suradnike, za moje nakane i za sve

duhovne i materijalne potrebe ljudi našega vremena. Neka nikad ne budemo ravnodušni, a uz milost Božju siguran sam da se to neće dogoditi, prema materijalnim i duhovnim potrebama, koje su ponekad prave tragedije, koje pogađaju mnoge ljude po cijelom svijetu.

Tijekom mjeseca ima različitih godišnjica u Djelu; među ostalim je uspostavljanje Rimskog Kolegija Svete Marije godine 1953. Zahvalimo Bogu za sve godišnjice povijesti Djela.

Sa svom ljubavlju vas blagoslivlja
vaš Otac

+ Javier

[1] *Lk* 17, 5.

[2] *Rim* 10, 17.

[3] *Iv* 1, 9.

[4] Papa Franjo, Litt. enc. *Lumen fidei*, 29.6.2013., br. 4.

[5] *Isto*, br. 17.

[6] Sveti Josemaría, *Put*, br. 267.

[7] Papa Franjo, Litt. enc. *Lumen fidei*, 29.6.2013., br. 46.

[8] Sveti Josemaría, bilješke s obiteljskog skupa, 17.2.1974.

[9] Papa Franjo, Litt. enc. *Lumen fidei*, 29.6.2013., br. 18.

[10] Sveti Josemaría, bilješke iz razmatranja, 26.7.1937.

[11] *Iz* 59, 1.

[12] *Ps* 103 (104) 10) (Vg).

[13] 1 *Iv* 5, 4.

© 2013. *Prælatūra Sanctæ Crucis et Operis Dei* (Ovaj materijal ne smije se reproducirati, u cijelosti ili

djelomično, bez izričitog odobrenja
nositelja autorskih prava).

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/prelatovo-pismo-
prosinac-2013/](https://opusdei.org/hr-hr/article/prelatovo-pismo-prosinac-2013/) (2.03.2026.)